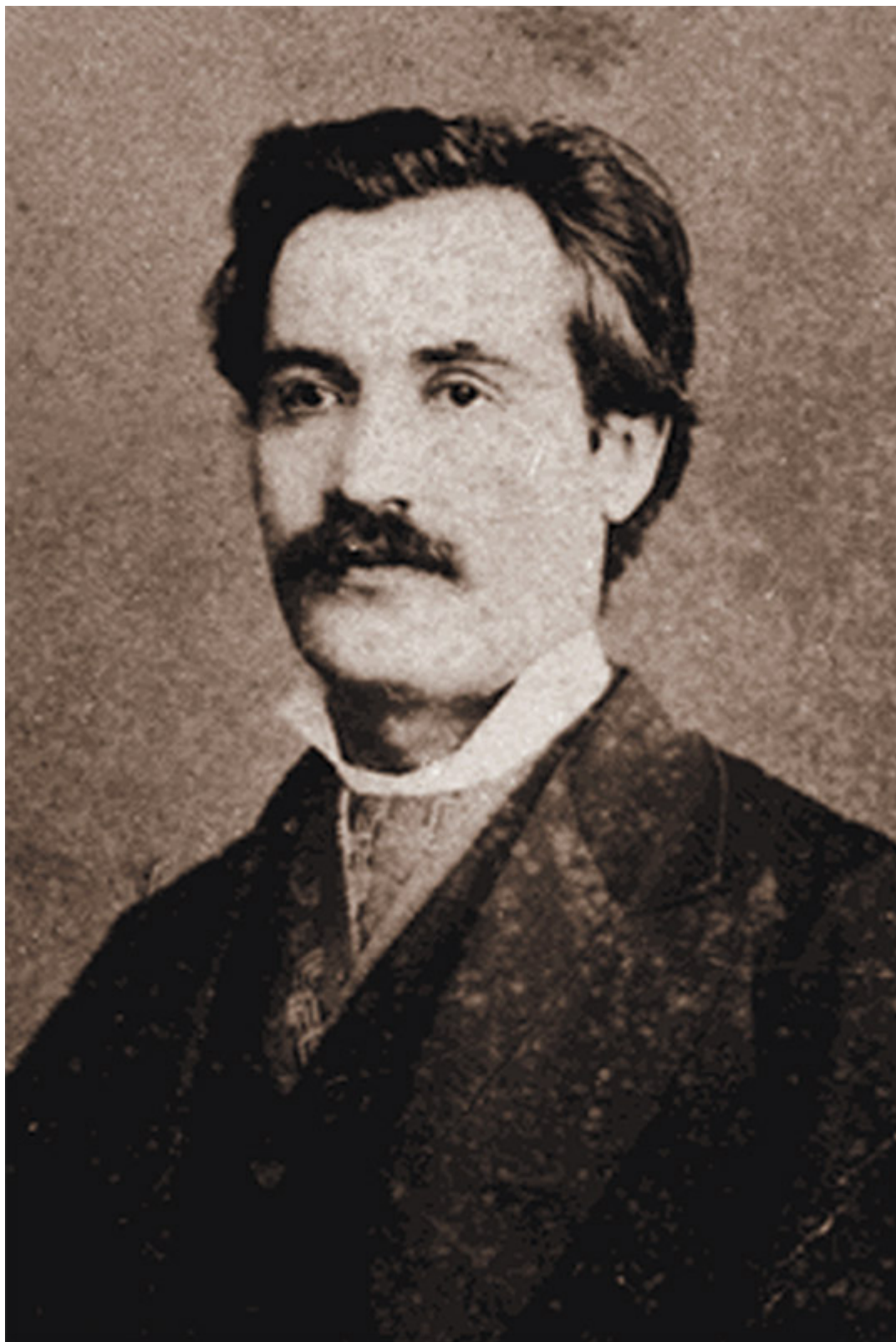

**[„S-O LOVI...”] – de Mihai
Eminescu [5 decembrie 1882]**

S-o lovi nu s-o lovi, iat-o frântă că ți-am dres-o. Cam așa, în bobote, ni se răspunde de cătră foile guvernamentale de câte ori relevăm lucruri reale și pozitive, ca și când le-am vorbi chinezește și nu ne-ar pricepe. Una zicem noi, alta răspund dumnealor.

Să zicem că toate foile sunt pline de mizeriile reale de cari suferă țara? Să venim cu statistica, multă – puțină câtă se face la noi, pentru a proba că în țara aceasta, care se numește românească, elementul românesc este cel care scade la număr, el e cel atins de morbiditate și moarte, că nici catolici, nici izraeliți, nici oameni de vro altă lege n-au a înregistra pierderi anuale atât de însemnate ca poporul ortodox, adecă cel de limbă română? Să cităm din nou economiști vrednici de credință cari arată că trei din patru părți ale proprietății rurale au trecut deja în mâna unor străini deghizați? S' arătăm cum douăzeci la sută din copiii născuți sunt nelegitimi, făcuți în concubinaj? Să spunem în fine că aproape 30 000 de oameni, numai în capitală, sunt trecuți în recensimentul din urmă între indivizi fără nici o profesie?

Nu mai vorbim de Moldova. Stările de lucruri, incuria administrativă din acea jumătate a României – mizeria țăranului, decreșterea populației rurale și morbiditatea ei, toate acestea își bat joc de orice descriere, lasă în urmă puterea oricărei pene.

Și dacă le relevăm acestea, dacă arătăm nu ceea ce noi zicem, ci lucruri ce le constată în scrierile lor teoretice chiar membri ai partidului: un Aurelian, un Ioan Ghica ș.a., dacă afirmăm că e clar ca ziua că, cu toată pretinsa civilizație, dăm îndărăt

– ce ni se răspunde?

Românii s-au bătut bine la Plevna.

Ba ni se citează pasaje din „Timpul”, privitoare la purtarea

oștirii noastre ca și când ar fi având a face una cu alta. Ei, și turcii s-au bătut bine la Plevna și cu toate acestea praful s-alege de Împărăția turcească.

O satiră din anul 1821 zice:

Toate ar fi mers mai bine, dacă turcul n-ar fi fost

Vrednic numai la războaie, dar în politică prost.

Același lucru 'l putem spune despre câte se petrec la noi. Politică proprie nu numai că nu s-a făcut vrodată, dar cei mai mulți oameni par a avea o înnăscută incapacitate de-a înțelege importanța cuvântului. Nu este și n-a fost nicicând politică frământarea bizantină de a parveni, intrigile personale de harem și serai și goana după aur a o mână de străini deghizați, constituiți în societate de exploatare.

Nici o reformă din câte se propun nu se face din punct de vedere obiectiv, pentru că așa ar fi bine să se facă, ci pentru că e oportun, pentru că un interes de partid o dictează.

Oare politică să se poată numi apucăturile bizantine ale unui I. Brătianu, acestui om care-și bate joc de toți bărbații din țară, care-i înalță pentru a-i sfărâma, pentru a-i arunca apoi într-un colț, ca să le fie silă lor înșile de ei?

Oare politică să fie a se servi de oameni corupți, a căror viață și privată și publică e un adevărat scandal, și-a face din ei sâmburul partidului său? Politică e din partea acestui om de stat de-a acoperi hoțiile coreligionarilor săi, politică de – a – și îmbogăți soitarii prin afaceri scabroase, politică oare de-a da pradă țara și instituțiile, viitorul poporului, bunăstarea lui în mâna unor elemente inculte și perverse totodată, de cari sunt pline Adunările? Politică e de-a decora pe trădători și de a-i pune în evidență, când asemenea oameni, chiar folositori să fi fost faptelor sale, cată să rămâie în umbră, pentru a nu răpi poporului întreg credința în

onestitate?

Și care-i scopul cu care se nimicește moralmente și fizic poporul nostru, căci statistica ne dă dreptate în toate privirile: se nimicește.

Daca în fruntea guvernului ar fi o comisie străină am ști scopul: substituirea. Există străini cari nu fac nici un mister din aceasta; alt popor pe aceeași espresie geografică e parola multora din ei.

Care poate fi scopul d-lui Brătianu îndeosebi?

D-sa știe, oricât de puțină istorie să fi învățat, că liberalismul e dizolvant, cu atât mai dizolvant când, paralel cu el, avem zilnic imigrațiunea? D-sa știe că, oricât de rău ar fi fost trecutul – retrograd chiar – al țării noastre, această țară era înainte de toate a românului, ceea ce azi nu mai este? D-sa știe că toate elementele c-o ambiție extravagantă de-a parveni sunt naturalmente eterogene și că a le da vânt, precum le dă, înseamnă a înstrăina țara? Le știe fără îndoială sau, dacă nu le știe, n-are decât să privească mutrele dimprejurul său pentru a se convinge pe deplin. Le pasă acestor cumularzi, acestor samsari politici, acestor ignoranți, de țară, cum ne pasă nouă de China.

Și când toate acestea sunt învederate, când, mulțumită unei politici vitrege de chiverniseală, în toate punctele se observă un regres înspăimântător a elementului român, ce ni se răspunde?

„Românii s-au bătut bine”. „N-aveți încredere în vitalitatea poporului”, o frază a d-lui Dim. Sturza.

Toate popoarele agricole și păstorești sunt războinice. Dar ce dovedește asta? Dovedește poate că, cu toată bravura, al nostru nu dă îndărăt?

Daca politica străină, împreună cu străinii ce ne guvernează,

tind la substituirea elementului român prin scursături din toate unghiurile lumii, dacă nici unul din relele ce bântuie populațiunile noastre nu merită atenția așa numiților oameni de stat și dacă la toate mizeriile ce relevăm nu primim alt răspuns decât digresiuni asupra gloriei militare [î]i putem asigura pe adversari că – din nenorocire – va veni o zi în care nimeni nu va mai putea conta pe un popor sărăcit și demoralizat. Istoria își are logica ei proprie; nici un neam nu e condamnat de a suporta în veci un regim vitreg, corupt și mincinos, chiar dacă acel regim se exercitează de către fiii lui proprii, cu atât mai puțin când se exercită de stârpituri orientale. Ne temem că aproape e ziua în care simțul conservațiunii fizice, revoltat de maltratările administrative și fiscale și de exploatarea escesivă din partea străinilor, va preface poporul nostru într-o unealtă lesne de mânuit în contra a chiar existenței statului.

MIHAI EMINESCU

OPERA POLITICA

1882-1883, 1888-1889

„TIMPUL”, „ROMÂNIA LIBERĂ”, „FÂNTÂNA BLANDUZIEI”

EDIȚIE CRITICĂ ÎNTEMEIATĂ DE P E R P E S S I C I U S

EDIȚIE CRITICĂ ÎNGRIJITĂ DE MUZEUL LITERATURII ROMÂNE

Coordonator DIMITRIE VATAMANIUC

Editura Academiei RSR, 1985-1989

Vol XIII

Mihai-Eminescu.Ro